

With
Love

วงการ
บันเทิง
เป็นของฉัน
แล้ว

娱乐圈是我的
[重生]

รัก
เป็น
ของ/ป๊อ
2

JAMSAI

เขียน : ชุนเตาห่าน
แปล : บุณยวีร์ มานะสุรการ

娱乐圈是我的〔重生〕 2

วงการบันเทิงเป็นของฉัน ส่วนรักนั้นเป็นของเธอ 2

春刀寒

ขุนเตาห่าน

บุณยวีร์ มานะสุรการ แปล

เธอกลืนน้ำลายอย่างแรง พยายามระงับอาการใจเต้นแรงไม่เป็นสำ แล้วพูดด้วยเสียงแผ่วๆ ว่า "พี่คะ พี่เจยหน้าขึ้นหน่อยค่ะ"

เงินเฟิงได้กลิ่นหอมหวานของแอปเปิ้ลจากร่างกายเธอ

เขาลืมตาขึ้นโดยไม่รู้ตัว

สวี่ไจซิงกำลังหยิบप्ฟเพื่อการองพื้นให้เขา เพราะว่ากำลังจذبจอร์มฝิปากเธอ จึงอยู่เล็กน้อย แก้มบ่งนิดหน่อย เธอก้มตัวลงมา อยู่ใกล้กับเขามาก รวกับว่าถ้าเขาเจยหน้าขึ้นก็สัมผัสกับปลายจมูกของเธอได้เลย

จู่ๆ ไออดอลก็ลืมตาขึ้นมา สายตาทั้งคู่สบประสานกัน สวี่ไจซิงตกใจจนวิญญานแทบจะหลุดออกจากร่าง เธอผงะถอยหลังทันที พอนึกถึงสิ่งที่เธอคิดเมื่อกันี้แล้ว ก็เกิดอาการร้อนตัว พูดตะกุกตะกักว่า "พี่คะ...พะ...พี่หลับตาลงค่ะ"

เงินเฟิงรู้ทั้งรู้ แต่ก็ยังแสร้งถามว่า "ลืมตาไม่ได้เหรอ"

เธอกลืนน้ำลาย พูดอย่างมีพิรุณ "มะ...ไม่ได้...จะกระทบการทำงานของฉันค่ะ"

คำนำ

บรรดาแฟนคลับมักกล่าวไว้ว่าการมีตัวตนของศิลปินคือของขวัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับพวกเขา และความจริงแฟนคลับมีความคิดที่เรียบง่ายมากๆ พวกเขาแค่หวังให้ศิลปินมีความสุข พวกเขาแค่อยากสนับสนุนโดยที่ไม่ได้ต้องการให้ศิลปินมาตอบแทน ทุกอย่างเป็นเพราะแค่พวกเขาชอบศิลปินคนหนึ่งเท่านั้น

สวัสดีซึ่งเองก็มีความคิดเช่นนี้ หลังจากได้ย้อนเวลากลับมาเธอก็พยายามทุ่มเทอย่างสุดความสามารถเพื่อให้เงินเฟิงมีความสุข ทำให้เขาก้าวไปสูงสุดที่สูงกว่าเดิมทำให้เขามีอาณาจักรแฟนด้อมเป็นของตัวเอง เพราะเขามีคุณค่าและความสามารถมากพอที่จะได้รับสิ่งเหล่านี้ แต่เพราะเงินเฟิงยังคงมีบาดแผลในใจ เขาไม่กล้าเชื่อว่าจะมีใครมอบความรักให้เขาอย่างจริงใจ สวัสดีซึ่งจึงคิดที่จะสร้างสรรค์รายการ 'ไอดอลรุ่นใหม่' ซึ่งเป็นรายการแข่งขันคัดเลือกเด็กฝึกเก่าคนมาเดบิวต์เป็นวงบอยแบนด์ เพื่อให้เงินเฟิงมาเข้าร่วมการแข่งขันและแสดงความสามารถให้เป็นที่ประจักษ์แก่สายตาทุกคน ให้เขาได้รู้ว่าตัวเองมีคุณค่าแค่ไหนและมีคนรักเขามากเพียงใด

คราวนี้เงินเฟิงจะยอมแสดงความสามารถออกมาหรือซ่อนเร้นเอาไว้เหมือนเดิม เขาจะกลับมารักเวทีได้อีกครั้งหรือเปล่า และจะได้เดบิวต์เป็นหนึ่งในสมาชิกวงบอยแบนด์ของเงินซึ่งหรือไม่ ถ้าพร้อมแล้วก็ส่งเสียงเชียร์ดังๆ ยกป้ายไฟสูงๆ และมาร่วมเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรแฟนด้อมเฟิงเจิงกันได้เลยล่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

เวินถึงถึง	กรรมการผู้จัดการคนใหม่และลูกสาวผู้ถือหุ้นรายใหญ่ของบริษัท จางเทียนเอ็นเตอร์เทนเมนต์ จบเอกสื่อสารมวลชนจากต่างประเทศ หน้าตาสวย มีนิสัยเอาแต่ใจ แอบชอบเฉินเฟิง
โหยวเถา	ผู้ช่วยของสวีไจชิง ทำทางซื่อๆ แต่มีสายตาทันทีแน่นอน พุดน้อย ชอบลงมือทำ เป็นคนน่าเชื่อถือ สามารถทำได้ทุกอย่างทั้งงานบ้านและ งานในบริษัท
โจวเยวี่	เพื่อนร่วมหอพักของสวีไจชิง ผมลอนยาว แต่งตัวตามแฟชั่น มี นิสัยเปิดเผย กล้าแสดงออก ชอบหนุ่มหล่อที่อายุมากกว่า ครอบครั มมีฐานะ
ไป่เฟยเฟย	เพื่อนร่วมหอพักของสวีไจชิง ทำทางอ่อนโยนบอบบาง ชอบใส่เสื้อผ้า เรียบง่าย หน้าตาสวยชวนมอง แต่ซื่อๆและเก็บตัว ครอบครั มมีฐานะปานกลาง ชอบคิดว่าตัวเองต่ำต้อย
ซินฮุ่ย	เพื่อนร่วมหอพักของสวีไจชิง ผมสั้น ทำทางดูองอาจห้าวหาญ คล้ายผู้ชาย มีนิสัยร่าเริง ตรงไปตรงมา ไม่ค่อยละเอียดอ่อน
ชยาเป้ยเป้ย	รุ่นพี่ของสวีไจชิง เรียนเอกการแพร่ภาพกระจายเสียง หน้าตาสวย เสียงไพเราะ มีความสามารถในการไลฟ์สด พยายามไต่เต้าเพื่อให้ตัวเอง ได้อยู่ในวงการ ไม่ถูกกับสวีไจชิง
ซูเหย่	พระเอกหนุ่มแถวหน้าของวงการ ภายหลังผันตัวไปแสดงภาพยนตร์ และคว้าตำแหน่งราชาจอเงินมาได้ เลือกรบมาก ร่วมงานด้วยยาก เป็นไอดอลของจ้าวจินจิน

บทที่ 37

บรรดาเด็กฝึกที่เมื่อก็ส่งเสียงโหวกเหวกโวยวายพากันนั่งเงียบ ทุกคนยืนตะลึงตาค้างอยู่ตรงที่เดิม มองดูเงินเฟิงตามสาวน้อยคนนั้นขึ้นไปบนรถเบนซ์เอ็มพีวี แล้วรถก็ขับเข้าไปในทางเข้าสำหรับแขกวีไอพี

นั่นใช่น้องสาวของเขาจริงๆ เหรอ หน้าไม่เหมือนกันเลย!

พวกเขาพอจะรู้จักพื้นเพครอบครัวของเงินเฟิง ทุกวันปีใหม่และทุกงานเทศกาลไม่เคยมีคนในครอบครัวมาเยี่ยมเขา เขาไปไหนมาไหนคนเดียวแปลกแยกจากโลกใบนี้ ไม่มีญาติพี่น้อง แล้วก็ไม่มีเพื่อนพ้อง

สาวน้อยคนนั้นแค่เห็นก็รู้ว่าถ้าไม่เป็นคนรวยก็เป็นคนมีชาติตระกูล เงินเฟิงไปรู้จักกับคนแบบนี้ได้อย่างไร

อีกทั้งทางที่รถขับเข้าไปยังเส้นทางเข้าสำหรับแขกวีไอพี แม้กระทั่งดาราบางคนยังต้องเข้างานตรงทางเข้าสำหรับการจัดงานแสดงอยู่เลย เธอสามารถเข้าทางเข้าสำหรับแขกวีไอพีได้ต้องมีฐานะที่ไม่ธรรมดาแน่นอน

คนทั้งกลุ่มต่างมองหน้ากันไปมาด้วยความรู้สึกอิจฉาริษยา เด็กฝึกคนหนึ่งที่เฟิงจะพูดจาเหยียดหยันเงินเฟิงสีหน้าดูไม่ได้สวยๆ ปกติเงินเฟิงค่อนข้างทำตัวสูงส่งโอหัง มนุษย์สัมพันธ์ไม่ค่อยดีจึงมีคนใช้สถานการณ์นี้เป็นข้ออ้างเพื่อพูดเยาะเย้ยเขา

"เอ? เมื่อก็มีคนบอกว่าถึงไปก็เข้าไม่ได้ไม่ใช่เหรอ ได้แต่ยืนเหมือนเป็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยให้ขายซีดีใหม่ แล้วเงินเฟ็งเข้าไปได้ยังไงล่ะ"

มีคนหัวเราะขำขันกันมากมาย ครูสอนเต้นที่นำทีมจึงตบมือเสียงดัง "เอาล่ะๆ เลิกดูได้แล้ว รีบวิ่งให้เสร็จ ตอนบ่ายไม่อยากจะซ้อมแล้วใช่ไหม"

เด็กฝึกสลิปว่าคนถึงได้เริ่มทยอยวิ่งกันต่ออีกครั้ง

ในรถเบนซ์เอ็มพีวี สวีใจซิงกำลังนั่งเรียบริ่ายตัวตรงท่าทางเคร่งขรึม ไม่กล้าขำเลียงสายตามองไปข้างๆ

เมื่อได้อยู่ในพื้นที่เดียวกับกับไอดอล แถมยังเป็นส่วนตัวมากขนาดนี้เป็นครั้งแรก หัวใจเธอก็เต้นระรัวจนแทบจะกระเด็นออกมานอกอก ภายในรถนอกจากคนขับรถแล้วยังมีผู้ช่วยสาวคนหนึ่งชื่อว่าเสี่ยวσύซึ่งทางผู้จัดงานเตรียมไว้เพื่อช่วยสวีใจซิงตลอดทั้งกระบวนการทำงานนั่งอยู่ตรงที่นั่งข้างคนขับ เสี่ยวσύหันกลับมามองดูด้วยความสงสัยนิดหน่อยและถามสวีใจซิง

"คนนี้เป็นเพื่อนของคุณหรือคะ"

สวีใจซิงรีบพยักหน้า "ใช่ค่ะ พี่เสี่ยวσύคะ เดียวพี่ช่วยจัดเตรียมที่นั่งวีไอพีให้หนึ่งที่นั่งนะคะ"

เสี่ยวσύยิ้มและพูดว่า "ได้ค่ะ"

เสี่ยวσύติดตามสวีใจซิงมาสองวันแล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่ได้เห็นสวีใจซิงมีท่าทางควบคุมตัวเองขนาดนี้ เลยอดไม่ได้ที่จะสงสัยเกี่ยวกับเด็กหนุ่มบุคลิกเย็นชาที่นั่งอยู่ข้างหลังคนนั้นนิดหน่อย อยากจะถามอะไรสักนิด แต่ก็รู้สึกบรรยากาศน่ากระอักกระอ่วนเล็กน้อยจึงหันกลับไปเงยบง

สวีใจซิงเกาะเลียบไปมา จู่ๆ ก็คิดอะไรได้ รีบหันไปพูดว่า "พี่คะ พี่ยังไม่รู้จักชื่อของฉันเลยใช่ไหม ฉันชื่อ..."

"สวีใจซิง" เนินเฟ็งตบตบเธอและเอียงหน้ามาพูด "ฉันรู้แล้ว"

สาวน้อยเบิกตากว้างด้วยความตกใจ นั่งไปสักพักก่อนจะถามเสียงเบาด้วยความซื่อ "อะ...พี่รู้ได้อย่างไรคะ"

เงินเฟิงพูด "ฉันดูการแข่งขันนะ"

สวีใจซิงก็ออกแล้ว ครั้งนั้นเธอบอกกับเขาว่าตัวเองชนะเลิศการแข่งขัน ออกแบบแฟชั่นแห่งกรุงปารีส คิดไม่ถึงว่าหลังจากเขากลับไปแล้วจะหาคลิป์วิดีโอการแข่งขันมาดู

กรี๊ดดด รู้สึกอับอายอย่างบอกไม่ถูกเลย!

หูของเธอแดงเรื่อ อึดอัดไม่พูดจาอยู่นาน พอเห็นเงินเฟิงทอดสายตามองไปข้างนอกหน้าต่างก็แอบหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาส่งข้อความหา จ้าวจินจินว่า 'อีกเดี๋ยวพอเจอนันให้แกสั่งทำเป็นว่าไม่สนิทกับฉันนะ'

หลังจากส่งข้อความเสร็จแล้วเธอก็ไม่ได้สนใจว่าจ้าวจินจินจะตอบกลับมามีอย่างไร รีบเก็บโทรศัพท์มือถือ ทำเหมือนว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ในที่สุดรถก็จอดอย่างรวดเร็ว ตอนลงจากรถก็พบจ้าวจินจินกับเหยียนเหยียนกำลังพูดคุยกุญพลางเดินมาทางนี้พอดี ทันทีที่สวีใจซิงเห็นจ้าวจินจินก็รู้สึกกังวล กลัวว่าอีกฝ่ายจะไม่ได้รับข้อความของเธอและหลุดปากเรียกเธอว่า คุณหนูใหญ่

ผลสุดท้ายพอจ้าวจินจินเงยหน้าขึ้นมาแล้วเห็นเธอก็เพียงแค่มิให้ อย่างสุภาพมากๆ และทักทายอย่างมีมารยาทว่า "นักออกแบบสวี"

สวีใจซิงก็ทำเป็นพยักหน้าด้วยท่าทางเย็นชา

ทั้งสองคนกำลังใช้ทักษะการแสดง ต่างก็ชื่นชมอีกฝ่ายในใจ

เมื่อเห็นเงินเฟิง จ้าวจินจินก็เลิกคิ้วอย่างประหลาดใจ สายตามองวนไปวนมาระหว่างเขากับสวีใจซิง แล้วก็ยิ้มอย่างมีเลศนัยออกมา ทว่าก็ไม่ได้พูดอะไรและรีบเดินจากไป

ก่อนจะใส่ชุดอัปสรเดินแบบจ้าวจินจินก็เป็นแค่เด็กใหม่ที่อยู๋เงียบๆ ไม่มีชื่อเสียง เรียกได้ว่าชุดอัปสรทำให้นักร้องแบบและนางแบบประสบความสำเร็จ ขอแค่เธอและจ้าวจินจินใช้ทักษะการแสดงอย่างเต็มที่ สวีใจซิงก็ไม่กังวลเลยว่าเงินเฟิงจะสงสัยในความสัมพันธ์ระหว่างพวกเธอทั้งสอง

เธอถอนใจอย่างโล่งอกเจี๊ยบๆ ตัดสินใจว่าหลังจากจบงานแสดงวันนี้แล้ว

จะเพิ่มน้องไก่* ในข่าวกล่องของจ้าวจินจิน

สวีใจซิงเอียงหน้ามองดูเงินเฟิง เขายืนอยู่ที่เดิมด้วยท่าทางเย็นชา ใบหน้าปราศจากอารมณ์ กำลังพิจารณาทุกอย่างที่อยู่รอบตัวอย่างนิ่งเฉย เธอกำลังจะพูด ทว่าหยวนซือผู้รับผิดชอบการจัดงานแสดงในครั้งนี้ ก็วิ่งมาหาเธอพร้อมด้วยเอกสาร เขาตะโกนเรียกมาแต่ไกล

"ใจซิง เร็วเข้าๆ เธอถูกการจัดเตรียมงานที่จะแสดงตรงส่วนนี้หน่อยสิ ทำไมไม่เหมือนกับที่ซ้อมใหญ่เมื่อวานล่ะ ทำไมแสงพระจันทร์ไปอยู่ด้านหน้า ผู้หญิงในชุดเดรสแดงล่ะ"

สวีใจซิงเดินเข้าไปพูดกับเขา "เมื่อคืนฉันปรับเอาไว้ชั่วคราวค่ะ ฉันเปลี่ยนโทนสีนะ" เธอพูดได้ครึ่งหนึ่งก็รีบหันหน้ากลับมาอีกครั้งพลางมองไปที่เงินเฟิง "พี่คะ ฉัน..."

เงินเฟิงยิ้มนิดหน่อย "ไปจัดการงานเถอะ"

สวีใจซิงเฝ้าปากแล้วพูดอย่างจริงจัง "พี่คะ ฉันเสร็จเรื่องยุ่งๆ แล้ว จะมาหาพี่นะคะ พี่ต้องการอะไรก็บอกกับพี่เสียส่ายได้เลยนะ"

เขาพยักหน้า

สวีใจซิงส่งสายตาวิงวอนไปให้เสียส่ายอีกครั้ง ตอนที่เดินไปที่หันกลับมา มองในทุกย่างก้าว จนในที่สุดก็เดินไปไกล

ในสมองของเสียส่ายคิดถึงภาพยนตร์รักหวานซึ่งจำพวกเหมยเซียว มาไม่ไผ่** เป็นร้อยฉาก เมื่อสวีใจซิงไปแล้วเธอก็พูดกับเงินเฟิงด้วยท่าทางยิ้มๆ

"หนุ่มหล่อ ตามฉันมาสิ ฉันจะพานายไปทำงานแสดงเอง"

เด็กหนุ่มมีสีหน้าท่าทางเย็นชา พยักหน้าอย่างนิ่งเฉยไร้อารมณ์

เดิมทีเสียส่ายยังอยากจะพูดคุ้ยซุบซิบต่ออีกหน่อย แต่บุคลิกของเขา กลับทำให้เธอชะงักค้าง ถึงขนาดฝืนกลืนคำพูดที่เหลือเอาไว้ไม่พูดออกมา

งานแสดงผลงานกำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว

* เพิ่มน้องไก่ หมายถึงตารางวัลหรือให้การสนับสนุนด้วยความรู้สึกชื่นชอบและถูกใจ

** เหมยเซียวมาไม่ไผ่ หมายถึงคู่รักที่เติบโต เล่นด้วยกัน หรือสนิทสนมกันมาตั้งแต่เด็ก

การออกแบบและการจัดสถานที่ของงานแสดงหรูหร่ายอย่างมา บวกกับ องค์ประกอบต่างๆ ในสไตล์จีน รวมถึงเพลงที่ใช้ก็เป็นท่วงทำนองเพลงสำหรับ ใช้ในสำนักพระราชวัง เสียงซัดเตอร์ดังระรัวตรงนั้นตรงนี้ คนที่มาเข้าชม งานแสดงต่างพากันพูดจากระซิบกระซาบเป็นครั้งคราว ล้วนเป็นคำพูด ที่เอ่ยชื่นชมงานแสดงทั้งสิ้น

ในภาพที่แล้วเงินเฟิงก็เคยไปชมงานแสดงพร้อมกับวงของเขา โดยหลักแล้ว เพื่อให้เป็นที่พูดถึงกับได้ออกหน้ากล้อง หลังจากชมงานแสดงเสร็จแล้วอินซัง จะติดอันดับฮอตเสิร์ชเสมอ แต่เขากลับเงียบเชียบ ไม่เป็นที่รู้จัก ไม่มีแม้แต่ ภาพอัปเดตเลยสักภาพเดียว

แต่วันนี้ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น มีแสงแฟลชจากกล้องถ่ายภาพดังแะๆ มาทางเขาไม่หยุด

ทว่าเขากลับชินกับแสงสลับตาแบบนี้อยู่แล้ว จึงนั่งประจำที่ด้วย สีหน้าสงบนิ่ง

มีสามีภรรยาคนหนึ่งนั่งอยู่ข้างๆ เขา ผู้ชายวัยกลางคนใส่ชุดสูท อ้วนพุงพลุ้ย ดูแวบเดียวก็รู้ว่าเป็นบุคคลที่ประสบความสำเร็จในแวดวงธุรกิจ หลังจากถูกแสงแฟลชจากกล้องถ่ายภาพถ่ายอยู่สักพัก จู่ๆ ก็เอียงหน้าไปพูด กับภรรยาอย่างตื่นเต้น

"คุณดูนักข่าวพวกนั้นสิ พวกเขากำลังถ่ายรูปผมอยู่หรือเปล่านะ"

ภรรยาของชายวัยกลางคนกลอกตาอย่างเอือมระอาครั้งหนึ่ง "ถ่ายรูปคุณ แล้วดูดีไหมล่ะ เขาถ่ายรูปหนุ่มหล่อที่อยู่ข้างๆ พวกเรานั้นต่างหาก"

ชายวัยกลางคนพูดอย่างไม่ค่อยพอใจ "จะไม่ถ่ายผมได้อย่างไร ก็ไม่แน หรือกะ นักข่าวคงรู้ว่าผมเป็นพ่อของนักออกแบบ ก็เลยถ่ายผมนะ!"

ในที่สุดเงินเฟิงซึ่งนั่งนิ่งก็ขยับเขยื้อนเล็กน้อย

ภรรยาของชายวัยกลางคนพูด "งั้นทำไมคุณไม่ปิดหน้าตัวเองล่ะ สภาพของคุณแบบนี้ถ้าได้ลงข่าวบนแท่งคงทำให้ใจชิงของเราขายชีหน้าแะ"

ชายวัยกลางคนโมโหสุดๆ "ทำไมคุณพูดแบบนี้เนี่ย พูดจาแบบนี้ได้ไง

ผมจะทำให้ใจชิงชายหน้าได้ยังไงกัน คุณต่างหากที่ทำให้ชายหน้า! ดูคุณ ประโคมเครื่องประดับเงินทองเข้าสิ ดูไม่แพงเลย!"

คราวนี้กลายเป็นกรรยาของชายวัยกลางคนโมโหแทน ยกมือขึ้นมา หยิกเอวเขา "แบบฉันเนียเขาเรียกว่าทำให้ลูกสาวมีหน้ามีตาต่างหาก! อย่างคุณจะไปเข้าใจอะไร!"

ชายวัยกลางคนถูกหยิกจนเบี่ยงตัวหลบมาข้างๆ เผลอชนแขนของ เงินเฟิงโดยไม่ทันระวัง เขาจึงรีบหันมาพูดขอโทษ "ขอโทษนะจ้ะ"

เงินเฟิงหันหน้าไปมองสามีกรรยาคนนี้ พวกเขาไม่ได้แตกต่างไปจาก พ่อแม่ส่วนใหญ่ในโลกใบนี้ที่พุดจู้จู้จิก เสียงดังโวยวาย แต่กลับใจดีและเป็นมิตร เมื่อพุดถึงลูกสาวใบหน้าที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความภาคภูมิใจ

เด็กหนุ่มยิ้มกลางสายหน้า "ไม่เป็นไรครับ"

มีพ่อแม่แบบนี้เอง มิน่าล่ะถึงได้เลี้ยงดูเธอให้มีนิสัยร่าเริงและกระตือรือร้น ได้แบบนี้

เมื่องานแสดงใกล้จะจบโทรศัพท์มือถือของคุณพ่อสวี่ก็ดังขึ้นหลายครั้ง เขาเอี้ยวตัวมาทางเงินเฟิงแล้วเอามือป้องปาก พอรับสายก็พูดขึ้นทันที

"บอกแล้วไม่ใช่เหรอ ฉันจะกลับเมือง S วันพรุ่งนี้ไง!"

ไม่รู้วาทางปลายสายพูดอะไร ท่าทางของคุณพ่อสวี่ไม่ค่อยพอใจนัก

"ฉันมีลูกสาวสุดที่รักแค่คนเดียว ฉันจะมาสับสนุนเธอมาเชียร์เธอ ไม่ได้เลยเหรอ โอเคจ้ะ พรุ่งนี้เช้าฉันก็กลับแล้ว เรื่องผู้อำนวยการเงิน หายวางใจได้เลย ก่อนมาฉันพุดคุยเอาไว้เรียบร้อยแล้ว ที่ดินที่สวนจื่อป้อ ไม่มีทางหลุดมือไปได้ แทนที่นายจะกังวลเรื่องสวนจื่อป้อ ไปดูที่หลงเจิง ไม่ดีกว่าเหรอ ฉันได้ยินเหล่าหลิวบอกว่ามีหลายเจ้าที่ไม่ยอมปล่อยให้ แถมยัง ขึ้นราคาแบบไม่มีเหตุผลด้วย นายรีบไปจัดการเลย! อย่าให้การก่อสร้างล่าช้าไป เพราะเรื่องแบบนี้เด็ดขาด"

คุณพ่อสวี่ไม่ได้พุดด้วยเสียงเบาๆ คำพุดทุกประโยคเข้าสู่เงินเฟิงทั้งหมด ตอนแรกเขายังเคยสงสัยเกี่ยวกับฐานะความเป็นอยู่ของสวี่ใจชิง ตอนนี้

พอได้ยินคุณพ่อสวี่คุยโทรศัพท์ถึงได้เข้าใจว่าที่แท้ครอบครัวเธอก็ทำธุรกิจด้านอสังหาริมทรัพย์นี่เอง

นั่นก็ไม่แปลกใจเลยที่จะมั่งคั่งร่ำรวย สามารถสนับสนุนความฝันที่โก้หรูของสวี่ไจซิงได้

งานแสดงเพิ่งจะจบลงคุณพ่อสวี่ก็กับคุณแม่สวี่ก็ถูกคนพาตัวไป ส่วนเงินเฟิงนังอยู่ที่เดิมไม่ไปไหน นักข่าวไม่กี่คนที่อยู่ตรงพื้นที่สื่อฝังตรงข้ามก็ยังไม่ยอมไปไหน ถ่ายรูปเขากันอย่างดุเดือด

บุคลิกหน้าตาโดดเด่นขนาดนี้ ทุกคนต่างพากันคิดว่าเขาเป็นศิลปินหน้าใหม่ในวงการ ทว่าพอถามดูแล้วก็ไม่มีใครรู้จัก แต่พวกเขาก็ไม่ได้สนใจจะรู้จักหรือไม่รู้จักก็ถ่างๆ ไปก่อนแล้วกัน

เงินเฟิงถูกถ่ายรูปจนทนไม่ไหว เขาขมวดคิ้วเล็กน้อย ก่อนจะลุกขึ้นเดินออกไปข้างนอก

พอเขาเพิ่งเดินมาถึงทางออกก็เห็นสวี่ไจซิงวิ่งกระวีกระวาดเข้ามาหาอย่างรีบร้อน เมื่อเห็นเขาก็หยุดฝีเท้า แวตตาที่เต็มไปด้วยความรีบร้อนเปลี่ยนมาเป็นรอยยิ้มแทน

"พีคะ ฉันเสร็จงานแล้ว"

อันที่จริงยังมีงานปิดท้ายอีกนิดหน่อย แต่เธอมอบหมายให้หยวนซือกับเสี่ยวส่วยจัดการแล้ว เธอก็กังวลว่าด้วยนิสัยของไอ้ดอลเมื่อดูงานแสดงเสร็จก็จะจากไปแบบเงิบๆ ดังนั้นหลังจากพาพ่อแม่ไปส่งที่รถแล้วเธอก็รีบวิ่งมาหาเขา คิดไม่ถึงว่าเขาจะรอเธออยู่ตรงนี้

สวี่ไจซิงรู้สึกหวานชื่นและอบอุ่นในหัวใจ เป็นความรู้สึกที่แทบอยากจะมอบความรู้สึกดีและความอ่อนโยนที่มีทั้งหมดให้แก่เขา

ก่อนหน้านี้ตอนที่เธอเดินออกมาจากหลังเวทีผู้คนกลับไปกันพอสมควรแล้ว ถึงอย่างไรตอนนี้สวี่ไจซิงก็ยังเป็นเด็กนักเรียน ไม่อยากจะแสดงตัวมากเกินไปตอนสัมภาษณ์เธอจึงให้นางแบบเป็นคนจัดการทั้งหมด

แสงอาทิตย์ในช่วงต้นฤดูร้อนอบอุ่นกำลังพอดี ไม่ร้อนเกินไป แสงแดดเจิดจ้า แต่ไม่ได้แสบตาจนเกินไปนัก

ตอนที่สวีใจซิงมาที่นี้แล้วเห็นเด็กฝึกกลุ่มนั้น ความจริงในใจเธอก็ได้ใจอยู่แล้ว แต่ว่าเธอก็ยังถามเขา "พี่คะ พี่มาทำอะไรที่นี้เหรอ"

เงินเฟิงชี้ไปยังตึกใหญ่ที่อยู่ไม่ไกลออกไป "รวมกลุ่มฝึกซ้อมกันอยู่ที่นั่น" เขาหยุดไปครู่หนึ่งและพูดเพิ่มอีกประโยคว่า "รวมกลุ่มฝึกซ้อมสำหรับเด็กฝึกนะ"

สวีใจซิงแสดงออกด้วยท่าทางประหลาดใจทันที แต่เธอไม่กล้าแสดงอย่างออกนอกหน้าเกินไปนัก ทว่าเธอก็รู้สึกตื่นเต้นจริงๆ "งั้นในอนาคตพี่จะได้เดบิวต์หรือคะ พี่เดบิวต์เมื่อไหร่ฉันจะต้องเป็นแฟนคลับเบอร์หนึ่งของพี่แน่นอน!"

เงินเฟิงยิ้มน้อยๆ ไม่ได้ตอบอะไร

แค่เขายิ้มเธอก็ดีใจแล้ว เธอเงยหน้าถามเขาอย่างแผ่วรอคอยนิดหน่อย "พี่คะ การบ้านที่พี่ช่วยฉันทำนะ พี่ได้เขียนหรือยังคะ"

การบ้านที่เธอให้เขานั่นก็คือความสุขในแต่ละวันลงในสมุด

เขามีท่าทางเศร้าอยู่เสมอ เธอจึงพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อทำให้เขามีความสุข

สวีใจซิงคิดว่าเวลาผ่านมามานานขนาดนี้ เขาน่าจะลืมคำขอที่ฟังดูแปลกประหลาดของเธอไปนานแล้ว

คิดไม่ถึงว่าเงินเฟิงจะพ่ายหน้า เขาพูดว่า "เขียนแล้ว ต้องเอาให้เธอเลยไหม"

ดวงตาของสวีใจซิงเป็นประกายแวววับ "ให้สิ"

"อยู่ที่หอพัก" เขามองไปยังตึกใหญ่ที่รวมกลุ่มฝึกซ้อมตรงหน้าแวบหนึ่ง "ฉันจะกลับไปเอาให้นะ"

สวีใจซิงเผลอพูดโดยไม่รู้ตัว "ฉันไปกับพี่..." เธอหยุดไปชั่วขณะ เหม่ริมฝีปาก แล้วเปลี่ยนเป็นถามอย่างระมัดระวัง "ฉันไปกับพี่ด้วยได้ไหมคะ"

เมื่ออยู่ต่อหน้าเขา เธอต้องขอความเห็นจากเขาเสมอ ไม่อยากทำ

เรื่องอะไรที่เป็นการบังคับฝืนใจทำให้เขาลำบากใจ

เปลื้องห่อหุ้มภายนอกที่มีหนามแหลมปกคลุมในใจเงินเฟิงอ่อนยวบลง
เล็กน้อยโดยไม่รู้ตัว

เขาพูดว่า "ได้สิ"

ได้อะบบ

บทที่ 38

มีการปิดถนนด้านหน้า หากอ้อมไปทางด้านหลังจะต้องเดินอ้อมกัน
ยกใหญ่

แต่ว่าก็เป็นความต้องการของสวิตใจชิงพอดี แบบนี้จะได้สนอง
ความเห็นแก่ตัวของตัวเอง ได้อยู่กับไฮโดรอนานขึ้นอีกหลายนาที่

เมื่อก่อนสวิตใจชิงเคยอ่านเจอประโยคหนึ่งที่บอกว่า 'ไม่ว่าจะพบใครคนใด
ในสภาพแวดล้อมแบบไหน เมื่อได้พบเจอแล้วรู้สึกล่องหนถึงความเจ็บปวด
รวดร้าวของการจากลา นั้นแปลว่าคุณตกหลุมรักเขาเสียแล้ว'

ทุกครั้งที่เจอเงินเฟ็งเธอจะมีความรู้สึกแบบนี้เสมอ

เฟ็งจะได้เจอกันแล้วก็เสียใจกับการจากลาที่เกิดขึ้นไม่นานหลังจากนั้น

ได้แต่หวังว่าเวลาที่ต้องจากลาจะห่างออกไปอีกสักหน่อย เว้นระยะออกไป
อีกสักนิด

ได้แต่หวังว่าเวลาที่ได้อยู่ด้วยกันจะช้าลงหน่อย ช้าลงอีกสักนิด ดังนั้น
ช่วงเวลาหลายนาที่ที่ได้อยู่ด้วยกันมากขึ้นนี่ก็เป็นเหมือนเรื่องเซอร์ไพรส์
ที่สวรรค์ประทานให้ เป็นความรู้สึกเหมือนกับตอนที่เคยไปร่วมกิจกรรมของวง
ที่เมื่อการแสดงจบลงแล้ว แต่เงินเฟ็งกลับเดินออกมาโบกมือกล่าวล่ำลาพวกเธอ
นั่นเอง

เธอเดินกระโดดโลดเต้นด้วยความตื่นเต้นดีใจอยู่บ้าง อยากพูดกับเขา แต่ก็ไม่รู้ว่าจะพูดอะไร จึงเพียงเดินตามอยู่ข้างๆ เขา รักษาระยะห่างที่เธอเองรู้สึกว่าจะเหมาะสม เพลิดเพลินกับช่วงเวลาที่อยู่ด้วยกันตามลำพังที่ผ่านพ้นไปทุกวินาที

มีความสุขจัง แอบปี๋จริงๆ เลย

จู่ๆ เงินเฟิงก็เรียกเธอ "สวีใจซิง"

เป็นครั้งแรกที่เธอถูกไอดอลเรียกชื่อเต็มๆ แบบนี้ สวีใจซิงตะลึงไปชั่วขณะ ใจสั่นสะท้านทันที "คะ?"

เขาขำกับสีหน้าท่าทางที่ดูซื้อบื้อของเธอ "อยากกินไอศกรีมหรือเปล่า"

ข้างหน้ามีร้านสะดวกซื้ออยู่ร้านหนึ่ง เป็นร้านที่มีอยู่ไม่มากนักบนถนนสายนี้ ปกติถ้าเหล่าเด็กฝึกอยากจะทำของใช้ในชีวิตประจำวันหรือของกินเล่น และเครื่องดื่มก็จะมาซื้อกันที่ร้านนี้

สวีใจซิงมีความสุขมาก ร่างกายแทบจะมอดไหม้กลายเป็นควันอยู่แล้ว

ไอดอลบอกว่าจะเลี้ยงไอศกรีมฉัน! ไอดอลจะเลี้ยงไอศกรีมฉัน! กริ๊ดดด อยากตาย ฉันยิ้มไม่หุบจนแทบจะเป็นบ้าแล้ว! สวีใจซิง สงบนิ่งเข้าไว้! เธอต้องสงบนิ่งเข้าไว้! เธอทำได้!

เธอทำหน้าจริงจัง พยายามกลั้นยิ้ม ก่อนพยักหน้าอย่างเคร่งขรึมเล็กน้อย

ในร้านสะดวกซื้อมีกลิ่นหอมของอาหารลอยอบอวล เงินเฟิงเลื่อนเปิดตู้แช่แข็งและถามเธอว่า "อยากกินแบบไหน"

แน่นอนว่าต้องเอาแบบเดียวกับไอดอลสิ! สวีใจซิงรีบพูดทันที "เอาเหมือนของพี่ค่ะ!"

ความจริงแล้วเงินเฟิงไม่ได้ชอบกินของเหล่านี้เป็นพิเศษ เขาคิดถึงรสชาติที่เด็กผู้หญิงคงจะชอบกิน แล้วก็หยิบไอศกรีมรสวานิลลามาสองแท่ง ขณะที่กำลังจ่ายเงินเด็กฝึกกลุ่มหนึ่งก็เดินเข้ามา พอเห็นเงินเฟิงก็ตะลึงกันหมด ตลอดช่วงบ่ายมานี้เด็กฝึกทั้งหมดได้รู้เรื่องราวที่เขาเข้าไปดูงานแสดง

กันหมดแล้ว เมื่อมีคนพูดถึงแล้วก็ต่างพากันพูดไปเรื่อยเปื่อย พูดกันไปต่างๆ นานา จึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะมีข่าวลือร้ายๆ แพร่กระจายออกมาว่าเงินเฟิงมีไฮโซสาวเลี้ยงตัวย

เด็กฝึกไม่กี่คนนี้ได้อยู่ในทีมเด็กฝึกที่ไปวิ่งด้วยกันตอนช่วงบ่ายแน่นอนว่าพวกเขาไม่เคยพบสวัสดีใจซึ่งมาก่อน เห็นเธอกำลังหยิบๆ เลือกรๆ อยู่ตรงชั้นวางเครื่องดื่มก็นึกว่าเป็นคนสัญจรไปมาที่กำลังเลือกซื้อของอยู่

ในสองปีมานี้เงินเฟิงไปไหนมาไหนตามลำพัง ไม่ใช่แค่นิสัยที่ยืนขาแต่เขายังไม่ไว้วางใจใครทั้งนั้น ทั้งยังมีความสามารถที่เก่งกาจอีกด้วย จึงมีคนไม่น้อยที่เห็นว่าเขาวางหูขวางตาและอยากจะแข่งขันเพื่อให้ได้เดบิวต์แทนเขา

พวกเด็กฝึกที่เดินเข้ามาในร้านล้วนเป็นคนที่มีศักยภาพและเก่งกาจมีความเป็นไปได้ที่จะได้เดบิวต์ ปกติพวกเขาอยู่รวมกลุ่มกันตลอดเวลา พอเห็นเงินเฟิงอยู่ลำพังก็เตรียมพร้อมจับกลุ่มหาเรื่องอีกครั้ง ไม่ยอมพลาดโอกาสในการพูดเยาะเย้ยเขา

หนึ่งในนั้นยิ้มอย่างชั่วร้ายแล้วพูดว่า "เงินเฟิง ทำไมนายอยู่คนเดียววะ เศรษฐีของนายอยู่ไหนล่ะ"

ส่วนอีกคนหนึ่งก็เดินช้าๆ มาอยู่ข้างเขา เห็นเขากำลังจ่ายเงินก็ใช้สองนิ้วคีบกล่องถุงยางอนามัยข้างๆ เคาน์เตอร์ชำระเงินออกมาแล้วโยนไปที่มือของเขา

"อย่าลืมหื้ออันนี้ด้วยสิ ต้องระวังสุขอนามัยและความปลอดภัยด้วยนะ"

เงินเฟิงทำสายตาเฉยชา ยังไม่ทันจะเอ่ยคำพูดก็ได้ยินเสียงกุกกักเล็กน้อยดังมาจากข้างหลัง

วินาทีต่อมาหน้าโถกขวิดใหญ่ก็พุ่งออกมา สาตกระเซ็นเปียกเต็มศีรษะและตัวของเด็กฝึกสองคนนั้นที่เอ่ยปากพูดเมื่อกี้

เกิดอุบัติเหตุขึ้นอย่างกะทันหันจริงๆ ไม่มีใครคาดคิดว่าสาวน้อยที่ยืนอยู่ข้างๆ ชั้นวางเครื่องดื่มจู่ๆ จะหยิบขวิดโถกขึ้นมาเขย่าอย่างแรงแล้วเปิดฝาให้น้ำโถกพุ่งมาทางพวกเขา

น้ำโค้กสะอาดกระเซ็นไปทั่วทุกหนแห่ง เด็กฝึกสองคนนั้นถูกน้ำโค้กสะอาดใส่ตรงๆ จนเปียกโชก กลายเป็นไก่อตึกน้ำแกง ชั่วพริบตาทีแรกปากร้องเสียงแหลมด้วยความโกรธ จากนั้นความวุ่นวายก็ดำเนินต่อไป

เงินเฟิงตะลึงงัน

สวีใจชิงสะอาดน้ำโค้กเสร็จก็เอาขวดโค้กฟาดใส่พวกเขาอย่างแรง ยังไม่พอเธอยังแย่งไอศกรีมสองแท่งจากในมือของเงินเฟิงมา แล้วละเลงลงบนใบหน้าของเด็กฝึกสองคนนั้นด้วย

คราวนี้ในที่สุดอีกฝ่ายก็ได้สติกลับมา พวกเขาหลบเลี่ยงสวีใจชิงอย่างยากลำบากพลางตะโกนด่าด้วยความโกรธ จากนั้นสวีใจชิงก็คว้าอัมมัยซ็อกโกแลต หมากรฝรั่ง รวมถึงถุงยางอนามัยที่เมื่อสักพักพวกเขาเอามาพูดเหยียดหยามเงินเฟิงปาสีศีรษะของพวกเขา

สวีใจชิงเหมือนเสือดาวตัวน้อยที่สูญเสียสันติสัมปชัญญะไปแล้ว สีหน้าท่าทางดูร้ายเหมือนต้องการจะฆ่าและสู้อย่างเอาเป็นเอาตายกับพวกเขา

เด็กฝึกไม่กี่คนที่เหลือก็หลบไปด้วยและด่าไปด้วยว่า "ยายนี่แหม่งเป็นใครกันวะ! หยุตสักทีเถอะ ขึ้นป่าของไส้ฉันอีกจะไม่เกรงใจแล้วนะโว้ย!"

สวีใจชิงถลึงตาสองมองด้วยความโกรธจนตาแทบถลน "มาสิ! มาสู้กันเลย! ไอ้พวกโง่เง่าเต่าตุ่น! ไอ้แมลงวันเน่าเฟะ ไอ้แมลงสาบเหม็นหึ่งตายซาก! ใครกลัวใครกันแน่! มาเลย! มาดูกันว่าใครจะเป็นฝ่ายเชื่อใคร!"

เด็กฝึกที่ถูกปาของใส่อย่างน่าอนาถโกรธจัดจนหน้าเปลี่ยนสี ถลกแขนเสื้อขึ้น แล้วก็ฟุ้งมาทางเธอ "แกแหม่ง..."

ยังไม่ทันพูดจบสาวน้อยที่เตรียมสู้อย่างเอาเป็นเอาตายกับพวกเขาก็ถูกเงินเฟิงดึงไปหลบอยู่ด้านหลัง จากนั้นก็เอาแขนกันไว้เพื่อปกป้องเธอ มองเด็กฝึกที่กำลังด่าฉอดๆ ไม่หยุดปากด้วยสีหน้าท่าทางเย็นชา ก่อนจะถามขึ้น

"อยากเจ็บตัวเธอ"

หลังจากนั้นซึ่งไปแล้วเรื่องที่เงินเฟิงเคยเกือบจะโยนอินซิ่งลงมาจากหน้าต่าง

ก็แพร่ไปทั่ว

พอเด็กฝึกคนนั้นถูกสายตาคมกริบไร้อารมณ์คู่นั้นของเงินเฟิงจับจ้อง ก็ได้สติกลับมาในชั่วพริบตา

คนคนนี้อ่าสู้กันคงจะฆ่าคนได้แน่ๆ

เด็กฝึกไม่กี่คนที่อยู่ข้างๆ ก็มาดึงตัวเขาเอาไว้ ถึงอย่างไรพวกเขาก็เป็นฝ่ายหาเรื่องก่อน แถมเมื่ออีกคนที่ลงมือก็เป็นเด็กผู้หญิงอีกด้วย ฝ่ายที่ทำให้เป็นเรื่องใหญ่โตและไร้เหตุผลก็คือพวกเขาเอง จึงพูดโน้มน้าวกัน

"ช่างเถอะ ไว้ค่อยคิดบัญชีกับเขาทีหลัง"

เด็กฝึกคนนั้นขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความโกรธ ชี้อ้าใจซึ่งที่อยู่ข้างหลังอย่างดุดันและพูดจาข่มขู่ว่า "ฉันจะจำแกไว้"

ชี้อ้าใจพูดอย่างดุเดือด "จำหาพ่อแกทำไม ฉันไม่มีลูกหลานที่อกตัญญูแบบแก!"

เงินเฟิง "..."

ปวดหัวนิดหน่อยแฮะ

เด็กฝึกคนนั้นไม่ไหวเธอแทบตาย ตอนแรกกำลังจะเดินไปอยู่แล้ว แต่พอได้ยินชี้อ้าใจซึ่งพูดก็หันกลับมาอีกครั้ง "แกแม่งยังจะด่าอีกเหรอ!"

ชี้อ้าใจซึ่งพูดออกมาอีกว่า "แกนี่ว่าฉันไม่กล้ากับแกหรือไง แกมันไอ้คนห่วยแตก! คินนี่พ่อแกต้องปลุกต้นผีผา* ปู่แกเล่นหมากรุกต้องถูกคนขึ้นนิ้วต่อว่า**! แม่แกเต็นร่าที่ลานจัตุรัสต้องไม่ได้เป็นคนนำเต้น! ย่าแกไปจ่ายตลาดต้องถูกโกงค่ากับข้าว! ส่วนแกต้องกลายเป็นไอ้เงี้ยที่ไม่มีใครดูแลตัวเองได้ในอีกครั้งชีวิตที่เหลืออยู่!"

เงินเฟิง "?"

พวกเขาเด็กฝึกเหล่านั้น "???"

เด็กฝึกคนนั้นรู้สึกเจ็บแปลบที่หน้าอกและกำลังจะกระอักเลือด

* ผีผา (ปี่เป่) คือผลโลควอต (Loquat) มีลักษณะคล้ายมะปราง รสหวานอมเปรี้ยว ส่วน 'คินนี่พ่อแกต้องปลุกต้นผีผา' เป็นคำต๋า หมายถึงแม่ตาย

** ปู่แกเล่นหมากรุกต้องถูกคนขึ้นนิ้วต่อว่า เป็นคำต๋า หมายถึงอย่ามัวบังอาจขึ้นนิ้วต่อว่าคนที่ควรเคารพ

เงินเฟิงข้าจนแทบจะกลืนไม่ไหว เขาเอื้อมมือไปกดตรงหางตา ที่เต็นกระตักและหันกลับไปเรียกเธอ "สวีใจซิง"

สาวน้อยหยุดทำสีหน้าท่าทางดูร้ายแล้วเปลี่ยนเป็นกังวลทันที เธอมองเขา อย่างประหม่านิดหน่อย

เงินเฟิงพูดเสียงนุ่มนวลว่า "พอแล้ว"

เธอแม้ริมฝีปากเล็กน้อยแล้วหยุดพูด

พวกเด็กฝึกเหล่านั้นกลัวว่าขึ้นอยู่ต่อไปคงได้มีคนตายจริงๆ แล้วก็รู้ว่า ถ้าโมโหจนฆ่าคนตายจะผิดกฎหมายหรือเปล่า จึงรีบยกโขงลากพรรคพวก ออกไป ร้านสะดวกซื้ออยู่ในสภาพและเหวไปหมด ในที่สุดเจ้าแก็กร้านที่ไม่กล้า พูดอะไรมาตั้งแต่ต้นจนจบก็เอ่ยปากด้วยเนื้อตัวที่สั่นระริก

"ของพวกนี้..."

เงินเฟิงล้วงเงินออกมาจากในกระเป๋าแล้ววางไว้บนเคาน์เตอร์ชำระเงิน "พอหรือเปล่าครับ"

เจ้าแก็กรับพยักหน้า "พอแล้ว"

เขายืมเป็นเชิงขอโทษให้เจ้าแก็แล้วเดินกลับมาที่ตู้แช่แข็ง หยิบไอศกรีม สองแท่งออกมาจากในตู้อีกครั้ง หลังจากนั้นก็ดึงแขนเล็กๆ ของสวีใจซิง เดินออกมาจากร้านสะดวกซื้อ

แสงอาทิตย์ยามเย็นช่างดูอ่อนโยน เป็นแสงสีส้มระเรื่อสาดไปทั่วท้องฟ้า สวีใจซิงรู้สึกว้าวเล็ดลมภายในร่างกายที่พลุ่งพล่านยังไม่สงบลง เธอ รู้สึกอัดอั้น แต่ก็ทำได้เพียงไม่พูดไม่จา เงินเฟิงฉีกห่อไอศกรีมออก ย่อตัวลง เล็กน้อย และยื่นไอศกรีมมาตรงหน้าเธอเหมือนกำลังปลอบเด็กน้อย

กลิ่นหอมหวานของวานิลลาพุ่งเข้าไปในจมูกเธอ

เธอสูดจมูกฟุดฟิด เยกหน้าขึ้นช้าๆ มองเด็กหนุ่มที่อยู่ตรงหน้า รู้สึกเสียใจ จนพูดจาสะเปะสะปะไม่ค่อยต่อเนื่อง

"พี่คะ ขอโทษนะ ฉันไม่ได้โทษขนาดนั้นหรอก ปกติฉันไม่ได้เป็น

คนแบบนั้น..."

พอเขาย่อตัวลงเธอเลยยืนอยู่สูงกว่าเขานิดหน่อย เขาจึงต้องเงยศีรษะขึ้นมาเล็กน้อย ภายในดวงตางดงามเต็มไปด้วยรอยยิ้มที่อ่อนโยน

"อืม ฉันรู้"

ขณะที่เธอกำลังพูดขอบตาก็เริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดง "พวกเขารังแกพี่..."

พวกคนชั่วเหล่านี้พากันกลั่นแกล้งรังแกเขาโดยที่เธอไม่รู้เรื่องเลย

เธอสามารถจัดการได้หนึ่งคน สองคน สามคน กระทั่งมากกว่านี้ก็ยังได้ แต่ว่ามากันต่อเนื่องไม่หยุดหย่อนเหมือนแมลงสาบที่มีเจตนาชั่วร้ายแบบนี้ ทำให้เธอรู้สึกรับมือได้อยู่บ้าง

พวกเขาไม่รู้ว่คำพูดสามารถสร้างบาดแผลและความเจ็บปวดให้คนอื่นได้อย่างไรบ้าง

พวกเขาไม่เข้าใจว่าการตัดสินใจคนอื่นตามใจชอบเป็นพฤติกรรมที่เลวร้าย

สติจึงพยายามทุ่มเทอย่างเต็มที่เพื่อที่จะปกป้องเขาให้ได้ แต่เธอก็ยังไม่สามารถปกป้องเขาได้เลย

เธอรู้สึกเศร้าเสียใจมาก

เงินเฟิงยิ้มมุกปาก ช่วงเวลานั้นเวลาเหมือนย้อนกลับสู่อดีตอีกครั้ง เป็นตอนที่เธอยืนอยู่ข้างล่างเวที เขย่งเท้าสูดชีวิตเพื่่อมองไปบนเวที และรอยยิ้มของเขาก็ปรากฏบนหน้าจอยักษ์

รอยยิ้มนั้นช่างอ่อนโยนเหมือนรวบรวมความสวยงามที่มีทั้งหมดบนโลกใบนี้เอาไว้

เขาพูดเสียงเบาๆ ปล่อยเธอ "พวกเขาไม่กล้ารังแกฉันหรอก ไม่มีใครรังแกฉันได้"

เธอพยายามยิ้มปากไว้อย่างแรง ไม่ให้น้ำตาไหลรินออกมา

เงินเฟิงโบกไอศกรีมที่อยู่ในมือเล็กน้อย "ถ้ายังไม่กินอีกจะละลายแล้วนะ"

สติจึงคว้าไอศกรีมมา แล้วเอาเข้าปากกัดคำโตๆ เขาหัวเราะพลาง

ยึดตัวขึ้น ฉีกห่อไอศกรีมอีกแท่งแล้วกัดชิมไปคำหนึ่ง

ไม่มีใครพูดอะไรอีก ต่างคนต่างกินไอศกรีม จนกระทั่งเดินมาถึง
ด้านนอกของตึกใหญ่ที่รวมกลุ่มฝึกซ้อมซึ่งจำเป็นต้องสแกนนิ้วเข้าออก
เงินเฟิงจึงก้มหน้าพูดกำชับเธอ

"รอนันอยู่ตรงนี้นะ"

สวีใจซิงพยักหน้าหงิกๆ

เงินเฟิงหันกลับไปพูดกับเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยตรงป้อมอีกครั้ง
"รบกวนช่วยดูแลสาวน้อยคนนั้นให้ผมหน่อยนะ เป๊ปปี้เดียว เดี่ยวผมออกมา
ไม่นานครับ"

เขาบอกไม่นานก็ไม่นานจริงๆ ไม่ถึงห้านาทีสวีใจซิงก็เห็นไอดอลวิ่งออกมา
ขณะที่เขาวิ่งออกมา สายลมพัดเส้นผมและเสื้อผ้าเขาปลิวไสว ทำให้
เขาดูเหมือนเป็นเด็กหนุ่มที่สดใสไร้เรง ท้วมทั้งร่างกายทอแสงเปล่งประกาย

เขายืนสมุดบนที่กิสต้ามาให้ สมุดเล่มนั้นไม่มีการประดับตกแต่งใดๆ
เป็นสไตล์ที่เรียบง่ายมาก แต่เพราะว่าเต็มไปด้วยความรู้สึกของเขา จึง
กลายเป็นสมุดบันทึกที่มีคุณค่าสุดๆ

สวีใจซิงรับสมุดบันทึกมากอดไว้ ถึงขนาดอดรนทนไม่ไหวอยากจะ
พลิกเปิดอ่านดูเลย

เสียงกริ่งในตึกที่รวมกลุ่มฝึกซ้อมดังขึ้นมา ทำให้เด็กฝึกทั้งหมด
มารวมตัวกันที่ห้องโถงสำหรับฝึกซ้อม เงินเฟิงหันกลับไปมอง ยังไม่ทันจะพูด
สวีใจซิงก็รีบเอ่ยขึ้นทันที

"พี่รีบกลับไปเถอะค่ะ ถ้าไปสายจะถูกว่าเอานะ!"

เธอก้าวถอยหลังไปสองก้าวพร้อมกับสมุดบันทึกในมือ ยิ้มให้อย่างว่าง่าย
และโบกมือให้เขา

"แล้วเจอกันค่ะ พี่ชาย"

ดวงตาเงินเฟิงกระตุกเล็กน้อย ไม่กี่วินาทีต่อมาเขาก็หยิบโทรศัพท์มือถือถือ

ของตัวเองยื่นให้เธอ สวีใจซิงยังไม่ทันจะเข้าใจความหมายของเขาก็ได้ยื่นเขาพูดว่า "บันทึกเบอร์โทรศัพท์ของเธอไว้สิ"

สวีใจซิงแทบจะสติแตก

เธอรับโทรศัพท์มือถือมาพลาจตัวสั้นนั่งก กดเบอร์โทรศัพท์ของตัวเองลงไปและเอาโทรศัพท์มือถือคืนเขาด้วยท่าทางประหลาดเล็กน้อย

เงินเฟิงมองหน้าจอแวบหนึ่ง แล้วใช้นิ้วมือเรียวยาวกดตัวอักษรไม่กี่คำน่าจะกำลังบันทึกชื่อของเธออยู่

สวีใจซิงตื่นเต้นจนแทบทนไม่ไหว ขณะที่เธอกำลังจะพูดเงินเฟิงก็พูดขึ้นว่า "ต่อไปอยากจะพูดอะไรก็ส่งข้อความมาให้ฉันนะ ไม่ต้องไปทิ้งข้อความไว้ในบล็อกอีกแล้ว ฉันไม่ค่อยได้เข้าไปอ่าน"

สวีใจซิง "???"

บล็อกอะไรกัน ไม่ใช่ฉันนะ!!! ฉันไม่อยอมรับ!!!

เงินเฟิงบันทึกเบอร์โทรศัพท์เสร็จก็เอาโทรศัพท์มือถือใส่กลับเข้าไปในกระเป๋า พอเงยหน้าขึ้นมาเห็นสายตาตื่นตระหนกของเธอก็ยิ้มน้อยๆ ให้ "กลับไปเถอะ"

สวีใจซิง "..."

เธอกลืนน้ำลาย พยายามพูดเฉไฉ "พี่พูดเรื่องอะไรเธอคะ บล็อกอะไรฉันไม่เข้าใจคะ"

เงินเฟิงเอียงหน้าจ้องมองเธอเล็กน้อย สายตาช่างดูเฉยเมย "ไม่เข้าใจจริงๆ เหรอ"

สวีใจซิง "..."

ฉันเข้าใจ ฉันเข้าใจแล้ว โอเคหรือยัง

บทที่ 39

สวี่โจซิงครุ่นคิดอยู่นาน ทั้งหมดเป็นเพราะเจ้าไอตี้ 'เก็บดวงดาวบนท้องฟ้ามาให้คุณ' ชัวร์

ไอ้ดอลฉลาดจะตาย หลังจาการู้ชื่อฉันแล้ว พอเห็นไอตี้นี่เข้าไปอีก ต้องคิดเชื่อมโยงได้อย่างแน่นอน แฮ่! ไม่มีชื่ออะไรจะตั้งดันตั้งชื่อนี้ ดวงดาวอะไร ท้องฟ้าอะไร ความแตกจนได้!

ตอนที่ฉันทิ้งคอมเมนต์ไว้น่าจะไม่ได้พูดอะไรที่กระทบต่อภาพลักษณ์หรอกมั้ง ไม่หรอกน่า แค่มมไอ้ดอลว่าหน้าตาหล่อที่สุดเท่าที่ตัวเองแค่อยนิตๆ หน่อยๆ เอง อืม ไม่ใช่ปัญหาใหญ่!

สวี่โจซิงพูดตะกุกตะกัก "อะ...ฉันบังเอิญเห็นรูปโปรไฟล์กับรูปภาพของพีโดยไม่ตั้งใจนะ เพิ่งรู่ว่านั่นคือพี..."

บล็อกของเขาวरิชษเป็นผู้ลงทะเบียนให้ภายหลังจากเซ็นสัญญาเป็นเด็กฝึก รูปโปรไฟล์เป็นรูปที่เขากำลังเต้นที่ห้องฝึกซ้อมซึ่งก็มีอยู่ในอัลบั้มรูปภาพ เขาเองก็ไม่ได้แปลกใจที่เธอจะหามันเจอ

เงินเฟิงไม่ได้คิดมาก

การที่เขายอมให้เธอมาใกล้ชิดสนิทสนมด้วย เขาไม่ได้รู้ตัวเลยว่าตัวเองปฏิบัติกับเธออย่างอ่อนโยนและใจดียิ่งกว่าโลกใบนี้เสียอีก

เสียงกริ่งนัดรวมตัวดังขึ้นอีกครั้ง สวีใจซิงรีบพูดว่า "พี่คะ รีบกลับไปเถอะค่ะ!"

เงินเฟิงพยักหน้าเล็กน้อย ก่อนจะเดินกลับเข้าไปข้างใน สวีใจซิงมองแผ่นหลังเขาอย่างอาลัยอาวรณ์ แล้วโทรศัพท์มือถือที่อยู่ในกระเป๋าก็สั่นเล็กน้อย เธอหยิบออกมาดู เป็นเบอร์แปลกโทรเข้ามา

สวีใจซิงรับสาย "ฮัลโล"

เสียงของไอโดลดังออกมาจากปลายสาย "เดินทางอย่างระมัดระวังด้วยล่ะ"

เธอเงยหน้าขึ้นทันที มองแผ่นหลังของไอโดลที่กำลังเดินไปด้วยชุดโทรศัพท์ไปด้วย ใจเต้นไม่เป็นสำ ก่อนพยักหน้าหงิกๆ

"อืมๆ ฉันรู้แล้วค่ะ! แล้วเจอกันนะค่ะพี่!"

เขาหยุดชะงักไปไม่กี่วินาที แล้วก็พูดเสียงแผ่วๆ "แล้วเจอกัน"

สวีใจซิงทำใจวางสายของไอโดลไม่ลง ถือโทรศัพท์มือถือมองหน้าจอยังไม่ละสายตา ตัดสินใจรอให้อีกฝ่ายวางสาย แต่รออยู่สักพักหนึ่งเงินเฟิงก็ยังไม่วางสาย เขาเดินหายเข้าไปในตึกแล้ว เธอถือโทรศัพท์มือถือแล้วแนบหูอย่างลังเลอีกครั้ง

"พี่คะ"

เงินเฟิงพูด "หือ?"

สวีใจซิงพูดเสียงละห้อย "ทำไมพี่ไม่วางสายล่ะ"

เงินเฟิง "..."

ไม่รู้ว่าเขาหัวเราะหรือเปล่า แต่น้ำเสียงผ่อนคลายกว่าก่อนหน้านี้น้อย

"อืม จะวางเดี๋ยวนี้แหละ"

สวีใจซิงพูดอีกครั้ง "ค่ะ ไว้เจอกันค่ะพี่"

คราวนี้ในที่สุดเขาก็วางสายไปจนได้

เธอจ้องมองหน้าจอยังอาลัยอาวรณ์อยู่พักหนึ่ง หลังจากได้สติกลับคืนมาก็รีบบันทึกเบอร์โทรศัพท์ของไอโดลอีกครั้ง ตอนที่เธอบันทึกชื่อก็รู้สึกยุ่งยากใจเล็กน้อย

จะบันทึกว่าอะไรดีนะ บันทึกชื่อเขาตรงๆ เลยต้องไม่โอเคแน่ ใช้คำว่า
ที่รักดีไหม ถ้าพ่อแม่เห็นเข้าต้องถูกตีตายแหง สามี่? อูๆ ยังไม่ได้ใหญ่เลย
งั้นพี่ชายล่ะ แต่ก็รู้สึกว่าจะชืดจางแฮะ

ลับสนอยู่นาน สุดท้ายเธอก็พิมพ์ด้วยสีหน้าท่าทางซึ่งซึ้งจริงจางว่า

'มายเบบิ'

รับทมัหมัแล้วก็ต้องมีจิตสำนึกของมัมหมั!

สวีใจจึงกลับไปอย่างมีความสุขพร้อมกับสมุดบันทึกที่อยู่ในอ้อมแขน
ด้านนอกคริสตัลฮอลล์จ้าวจินจินเก็บข้าวของเรียบร้อยและรอเธอ
อยู่ในรถ เชี่ยวเชียวยืนอยู่ข้างนอกรถ พอเห็นสวีใจจึงเดินกลับมาพร้อม
รอยยิ้มพอกพอกใจแบบคุณป้ามาแต่ไกลจึงก้มมือเรียก

"คุณหนูใหญ่คะ ทางนี้คะ"

จ้าวจินจินชะงักศีรษะออกมาจากหน้าต่างรถแล้วมองดูอย่างระมัดระวัง
เมื่อแน่ใจแล้วว่าสวีใจจึงมาคนเดียว หนุ่มหล่อไม่ได้มาด้วย จึงผ่อนลมหายใจ
อย่างโล่งอก เปิดประตูออก แล้วกระโดดลงมาจากรถ

พอสวีใจจึงเดินมาใกล้ๆ จ้าวจินจินก็จ้องมองเธอแล้วถามอย่างแปลกใจว่า
"คุณยิ้มอะไรเนี่ย"

สวีใจจึงว่า "เอ๋? ฉันยิ้มหรอ"

จ้าวจินจิน "..."

จากนั้นก็เห็นสมุดบันทึกที่สวีใจซึ้งกอดแน่นอยู่ในอ้อมแขนจึงถาม
อย่างสงสัยใคร่รู้ "อะไรนะ"

ถามแค่คำเดียว ทว่าสวีใจจึงทำเหมือนกับว่าจ้าวจินจินจะแย่งมันไป
แล้วหันหลังให้ทันที ทำเหมือนปกป้องลูกน้อย

"อย่าแตะต้องนะ!"

จ้าวจินจินทำหน้าตาเหมือนหมดคำพูด "...ค่ะๆๆ ไม่แต่ค่ะ รีบขึ้นมาเร็วเข้า!"

สวีใจชิงขึ้นไปบนรถ หยิบกระเป๋าสะพายของตัวเองมา เอาสมุดบันทึกเก็บเข้าไปในกระเป๋าอย่างเรียบร้อยแล้วลูบเบาๆ ราวกับเป็นสมบัติล้ำค่า จากนั้นก็ถอดกระเป๋าพาลงหัวเราะคิกคัก

ตอนนี้จ้าวจินจินเห็นท่าทางที่พิลึกพิลั่นแปลกประหลาดของสวีใจชิงจนชินเสียแล้วจึงถามเธอว่า "คุณไปอยู่ไหนหล่นคนนั้นยังงั้นะ ฉันนี่ก็ว่าไม่มีหวังแล้วชะอีก เป็นยังงั้นบ้างคะ เขายอมตกลงเซ็นสัญญากับเฉินชิงหรือยัง"

สวีใจชิงเหลือบมองจ้าวจินจินแวบหนึ่งอย่างรังเกียจ "เธอนี่เสียงดังจังนะ" รบกวความคิดที่ส่งผ่านกันระหว่างฉันกับสมุดบันทึกของไอดอลชะมัด จ้าวจินจิน "?"

จากนั้นจ้าวจินจินทำเสียงฮึดฮัด ไม่พูดจา ทำท่าโมโหกระพัดกระพือตออกมา

วันนี้สวีเหยียนไปร่วมงานเลี้ยงกับผู้บริหารระดับสูงของบริษัทผู้ผลิตภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ไม่กี่แห่งเพื่อพูดคุยเจรจาเกี่ยวกับการลงทุนในละครเรื่องถัดไป จึงไม่ได้มาร่วมงานแสดงผลงานของสวีใจชิง ตอนที่พวกจ้าวจินจินมาถึงเฉินชิงเขาก็เพิ่งขับรถกลับมา

รถสองคันจอดอยู่ข้างกันพอดี หลังจ้าวจินจินลงจากรถแล้วก็ทำปากยื่นเสียจนแทบจะแขวนถึงน้ำได้

สวีเหยียนเห็นท่าทางเธอแบบนั้นก็ขำ "เป็นอะไร"

จ้าวจินจินพูดด้วยท่าทางน้อยอกน้อยใจ "คุณหนูใหญ่ว่าฉันเสียงดัง"

สวีเหยียนว่า "เดิมทีเธอก็เสียงดังมากอยู่แล้วนะ"

จ้าวจินจิน "???"

พวกคนตระกูลนี้นี่มันเป็นอย่างงั้นเนี่ย!

ตอนที่สวีใจชิงถือกระเป๋าสะพายลงจากรถ จ้าวจินจินก็เดินกระพัด

กระเพียดออกไป

พอสวีใจซิงเห็นสวีเหยียนดวงตาก็เปล่งประกายทันที วิ่งเข้าไปหาด้วยความดีใจ "พี่คะ พี่กลับมาแล้วหรือ เจรจาเป็นยังไงบ้าง"

สวีเหยียนเดินเข้าไปข้างในพร้อมกับสวีใจซิงแล้วพูดว่า "ได้สี่เปอร์เซ็นต์"

สวีใจซิงยกนิ้วโป้งให้เขา "ไม่เลวเลยนะ สูงกว่าคราวก่อนตั้งหนึ่งเปอร์เซ็นต์" จากนั้นก็มองดูชายขวารถอบๆ บริเวณ "เอ๊ะ จ้าวจินจินไปอยู่ไหนแล้วละ"

สวีเหยียนพูด "โกรธเธอจนเผ่นหนีไปแล้ว"

สวีใจซิงว่า "...ฉันไปกวโมโหเธอหรือ" จากนั้นก็แบกกระเป๋าสะพายขึ้นหลัง "ดินะที่ฉันจัดแจงให้คนถ่ายรูปสวยๆ ของเธอเอาไว้แล้ว อีกเดี๋ยวต้องช่วยเธอโพสต์ภาพลงในกระทู้เพื่อชิงพื้นที่ในเทียนหยา* อีก ฮี"

สวีเหยียนทำหน้าจ่นปัญญา "เรื่องแบบนี้ให้แผนกประชาสัมพันธ์ทำก็ได้นี่ เธอจะทำไม"

"ฉันศึกษาล่วงหน้าไว้ก่อนใจ"

พอออกจากลิฟต์สวีใจซิงก็วิ่งไปที่แผนกประชาสัมพันธ์ รูปภาพของ จ้าวจินจินที่เธอจัดแจงให้ช่างถ่ายภาพมืออาชีพถ่ายไว้ก็ปรับแต่งจนเสร็จเรียบร้อยแล้วก็นำไปโพสต์เผยแพร่บนแพลตฟอร์มออนไลน์ใหญ่ๆ

สวีใจซิงได้ทำการตลาดออนไลน์ด้วยการมอบหมายให้บริษัทมืออาชีพภายนอกเป็นคนปั่นโพสต์ แต่โดยหลักแล้วแผนกประชาสัมพันธ์ยังคงเป็นผู้กำกับดูแลและควบคุมสั่งการ สวีใจซิงนั่งอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์และเข้าสู่ระบบเทียนหยา ไม่นานนักกระทู้ที่โพสต์รูปสวยๆ ของจ้าวจินจินเอาไว้ก็ขึ้นมาเป็นกระทู้ยอดฮิตตัวสีแดงว่า

'ตะลึง! ขวัญใจแห่งชาติโซ่ชุดอัปสรอีกครั้ง ชมภาพสวยๆ ทั้งหมดของจ้าวจินจินได้ที่'

'ซูบซิบ : งานแพชั่นของจ้าวจินจินจะบังเกิดไปแล้ว นักออกแบบของ

* เทียนหยา คือแพลตฟอร์มออนไลน์ชื่อดังของจีนที่ผู้ใช้งานสามารถตั้งกระทู้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในหัวข้อหรือประเด็นที่น่าสนใจกับผู้อื่นได้

แบรด์น่านเจวียนจ้างเธอเป็นนางแบบประจำแบรด์ ฉันชื่นชมแม่เทพธิดาของฉันจัง'

'คุยถกกันอย่างมีเหตุผล : จ้าวจินจินเป็นนางแบบที่สวยงามที่สุดในงานแสดงโชว์วันนี้ไหม'

'กรี๊ดดด จ้าวจินจินสวยเกินไปแล้ว เพื่อนๆ ถ่ายภาพสดที่ไม่ผ่านการแต่งรูปไว้อยะเลย เข้ามาดูในกระทู้จ้า!'

'ไม่ทะเลาะกันนะ จากนักแสดงหน้าใหม่จนมาเป็นตัวตึงสายแฟชั่น จากตัวประกอบมาสู่บทดาราสาววัยรุ่นที่โด่งดัง จ้าวจินจินผ่านประสบการณ์อะไรมาบ้าง'

'เส้นทางโด่งดังในชั่วพริบตาของจ้าวจินจินไม่สามารถลอกเลียนแบบกันได้ใช่ไหม'

มีบางกระทู้ที่บริษัทเป็นคนจัดการเรียบเรียงโพสต์เอง บางกระทู้หลังจากคนผ่านมาเห็นแล้วสนใจก็มาร่วมโพสต์และพูดคุยกัน ตั้งใจใช้ประโยชน์จากงานแสดงผลงานแบรด์น่านเจวียนครั้งนี้เพิ่มความดังให้จ้าวจินจินซึ่งตอนนี้โด่งดังในระดับประเทศและเป็นที่ยอมรับ หมากต่อไปก็คือยกระดับความเป็นนักแสดงตัวท็อปของจ้าวจินจินให้สูงขึ้นไปอีก

ส่วเหยียนไม่ได้กำหนดตำแหน่งของจ้าวจินจินให้หยุดอยู่แค่นักแสดงขวัญใจแห่งชาติ แต่มุ่งให้เธอก้าวขึ้นไปสู่การเป็นนักแสดงสาวคนดังระดับราชินีภาพยนตร์

ถึงแม้ส่วโจชิงจะมีความสามารถในการมองการณ์ไกลที่ได้มาจากอนาคต แต่ว่าในด้านของการตลาดที่เกี่ยวกับการปั้นศิลปินเธอก็ยังเลื่อมใสและยอมศิโรราบให้แก่ส่วเหยียนอย่างเต็มที่

เธออดไม่ได้ที่จะเริ่มคิด ถ้าเขาสามารถดูแลไอดอลของฉันด้วยตัวเองได้จะดีแค่ไหนนะ

ช่างเถอะ ศึกษาเรียนรู้ด้วยตัวเองให้มากๆ เผื่อสังเกตไปก่อน รอให้

ไอตอลเดบิวต์ก่อนค่อยลงสนามจริง!

สวีใจซิงตั้งปณิธานด้วยความมองอาจ

หลังผ่านงานแสดงผลงานแบรนด์ฉานเจวียนแล้ว ชื่อเสียงและระดับความโด่งดังของจ้าวจินจินก็พุ่งพรวดในเชิงคุณภาพ ได้ยินสวีเหยียนบอกว่าละครเรื่องที่รับถ่ายไปก็เปลี่ยนจากละครวัยรุ่นที่เล่นก่อนหน้านี้ไปเป็นละครที่มีเนื้อหาจริงจัง ส่วนภาพยนตร์อาจจะห่างๆ ไปบ้าง แต่ว่าไม่ต้องกังวลคงต้องมีวันที่ได้รับเล่นสักวัน

หลังจากสวีใจซิงกลับถึงเมือง S แล้ว สอบปลายภาคเสร็จ ปิดเทอมแค่ครึ่งเดือนก็เข้าสู่ชั้นมัธยมปลายปีสามอย่างเป็นทางการ คุณพ่อสวี คุณแม่สวี รวมถึงคุณครูที่โรงเรียนล้วนไม่อนุญาตให้เธอไปไหนอีก และเตรียมตัวสำหรับศึกการสอบเข้าด้วยจิตใจที่สุขสงบ

โชคดีที่เธอร่างแบบซีรีส์ชุดสี่ฤดูกาลไว้ก่อนแล้ว ส่วนงานแสดงผลงานแบรนด์ฉานเจวียนก็สามารถจัดให้ครอบคลุมช่วงเวลาในหนึ่งปีถัดไปได้ และทางด้านผู้จัดงานก็เข้าใจเป็นอย่างมาก สัญญาว่าจะช่วยเธอดำเนินงานแบรนด์ฉานเจวียนภายในหนึ่งปี

สวีใจซิงเป็นคนที่เคยผ่านประสบการณ์การสอบเข้ามาแล้ว ถึงแม้เธอจะลืมหายใจของการสอบเข้ามานานแล้ว แต่เพราะผลการเรียนที่ยอดเยี่ยมมาตลอดประกอบกับสภาพจิตใจสงบนิ่ง เมื่อเทียบกับคนใกล้ตัวแล้วเธอจึงเป็นคนหนึ่งที่ผ่อนคลายที่สุด

นอกเหนือจากเรื่องการเรียนยังมีเวลาว่างให้ใส่ใจกับการจัดลำดับบันทึกข้อมูลเหตุการณ์สำคัญในวงการบันเทิงอีกด้วย เช่น การมีแอ็กเคานต์ออนไลน์ในเว่ยป้ออย่างเป็นทางการ

ที่จริงทางซินล่างเคยติดต่อศิลปินของเฉินซิงมานานแล้ว เพื่อให้ทำการตลาดแบบโปรโมตร่วมกัน พอศิลปินเข้าไปเล่นเว่ยป้อก็จะกระตุ้นฐานแฟนคลับและดึงดูดผู้คนที่ผ่านไปผ่านมา

สวี่ใจซิงเคยบอกสวี่เหียนมานานแล้วว่า 'ไป! รีบให้ร่วมงานเลย! ต้องร่วมงานให้ได้! ลงทะเบียนก่อนได้เปรียบ! พวกเราต้องเป็นคนสร้างกระแสและติดฮอตเสิร์ชในอนาคต!'

สวี่เหียน '...'

ดังนั้นศิลปินของเงินซิงจึงเป็นกลุ่มศิลปินที่ลงทะเบียนในเวปปีก่อนใครเพื่อน ทั้งยังรวมถึงแอ็กเคานต์ทางการในเวปของเงินซิงเอ็นเตอร์เทนเมนต์ ส่วนบล็อกทางการของกลุ่มแฟนคลับที่สนับสนุนศิลปินแต่ละคน แน่นอนว่าก็มีกลุ่มช่วยเหลือสนับสนุนที่เกิดขึ้นเองจากแฟนคลับ โดยหลักแล้วตอนนี้ฐานที่มั่นที่แฟนคลับใช้กันยังคงเป็นเว็บบอร์ดเทียบ* แต่สวี่ใจซิงรู้ว่าหลังจากนี้อีกไม่นานก็จะถูกย้ายมาอยู่บนเวป

ในตอนนี้อยู่เร็วเกินไปที่จะพูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องการปั่นไหวต การออกตัว แก้วขาวเซิงลပ် หรือกลุ่มแฟนคลับที่คอยสนับสนุนศิลปิน เธอจึงยังไม่ได้พูดถึงเรื่องพวกนี้ แค่เตือนสวี่เหียนในสิ่งที่ควรลงทะเบียนก็ลงทะเบียนไว้ให้หมด สิ่งที่ควรสมัครวีเลื่อง** ก็สมัครวีเลื่อง สิ่งที่ควรสมัครวีฟ้า*** ก็สมัครวีฟ้า

แน่นอนว่าเธอเองก็ไม่ได้ขี้เหนียว หลังจากจัดการแอ็กเคานต์หลัก 'เก็บดวงดาวบนท้องฟ้ามาให้คุณ' เสร็จแล้วก็รีบลงทะเบียนสมัครแอ็กเคานต์รองไว้อีกแอ็กเคานต์ ซึ่งแอ็กเคานต์รองอันนี้จะให้ไอดอลเห็นอีกไม่ได้ เธอจึงตั้งชื่อไอดีแบบธรรมดาว่า 'หากคุณกลายเป็นสายลม****'

ไม่ว่าชื่อไอดีจะธรรมดาอย่างไร แต่ชื่อไอดีก็ต้องมีความเกี่ยวข้องกับไอดอล นี่คือการหลักการของหญิงสาวผู้เป็นดั่งดารา

เนื่องจากมีศิลปินดาราจำนวนมากเข้าไปเล่นเวป ก็ยังมีคนติดตามและสนใจแพลตฟอร์มสื่อออนไลน์ที่ใหม่นี้มากขึ้นเรื่อยๆ เพื่อนร่วมชั้นที่อยู่รอบตัวสวี่ใจซิงก็เลิกสนใจบล็อกและทยอยย้ายมาเล่นเวปกันอย่างต่อเนื่อง ไม่นาน

* เทียบา คือเว็บบอร์ดชื่อดังของจีนที่สร้างขึ้นโดย 'ไป่ตู้' เสิร์ชเอ็นจินอันดับหนึ่งของจีน เป็นเว็บบอร์ดให้ผู้ใช้สามารถตั้งกระทู้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันได้

** วีเลื่อง คือบัญชีที่ขึ้นชื่อด้านรับรองการลงทะเบียนแล้ว เป็นบัญชีส่วนบุคคล

*** วีฟ้า คือบัญชีนิติบุคคล เช่น องค์กร หน่วยงาน หรือบริษัท

**** สายลม พ้องเสียงกับชื่อของเงินเฟิง

ที่โรงเรียนก็เกิดกระแสใหม่ๆ ที่น่าสนใจตามมาด้วย

คราวนี้สวีใจซิงไม่ได้หลบๆ ซ่อนๆ เธอให้ไอดีของตัวเองอย่างเปิดเผย เฉิงโย่วกลายเป็นคนแรกที่เธอติดตาม สวีใจซิงมีชื่อเสียงมากที่โรงเรียน หลังจากเผยแพร่ไอดีแล้วก็มีแฟนคลับเพิ่มขึ้นถึงห้าร้อยกว่าคนในชั่วข้ามคืน

เฉิงโย่วมองดูแฟนคลับสี่สิบหกคนของตัวเองอย่างสมเพชเวทนา แล้วพูดด้วยสีหน้าอิจฉา "ใจซิง แฟนคลับเธอเยอะจังนะ"

สวีใจซิงว่า "ไม่เป็นไรนะ หลังจากนั้นฉันล่องจะให้แฟนคลับปลอมๆ กับเธอ เอาออกเท่าไรก็เอาออกไม่หมด หวังแฟนคลับตัวจริงทั้งหมดของเธอ ในตอนนี้ไว้เถอะ"

เฉิงโย่ว "..."

ทำไมท่าทางเธอถึงดูเหมือนเข้าใจทุกอย่างเลยละ

สวีใจซิงไม่สนใจอีกฝ่าย หยิบโทรศัพท์มือถือแล้วแอบสลับเข้าไปในหน้าแอ็กเคานต์รอง ความจริงเธอไม่ได้คาดหวังกับการที่เงินเฟิงจะลงทะเบียนสมัครเว่ยป้อเท่าไร ถึงอย่างไรเขาก็ยังไม่ได้เดบิวต์ และตามลักษณะนิสัยของไอดอลแล้วก็ไม่น่าเป็นไปได้ที่เขาจะลงทะเบียนสมัครเว่ยป้อ

แต่ไม่คาดคิดเลยว่าพอลองค้นหาดูเธอกลับหาเขาเจอ

ชื่อไอดีคือ 'เงินเฟิง' รูปโปรไฟล์ก็เป็นรูปโปรไฟล์ที่ใช้ในบล็อก ก่อนหน้านั้น เขาได้รับการยืนยันตัวตนว่าเป็น 'เด็กฝึกของจางเทียน'

เมื่อเห็นไอดีที่คุ้นเคยนี้และมีเครื่องหมายรับรอง สวีใจซิงก็ตื่นเต้นจนน้ำตาเกือบจะไหล ชั่วพริบตานั้นเหมือนถูกดึงให้ย้อนกลับไปในอดีต วันเวลาเหล่านั้นที่เธอทั้งคอมเมนต์ ร่วมโหวต ได้เถียง และตั้งตารอคอยให้เขาออนไลน์อยู่ทุกวัน

น่าจะเป็นแฟนคลับที่จางเทียนซื้อมา แอ็กเคานต์ของเขามีแฟนคลับสองพันกว่าคนแล้ว สวีใจซิงรีบใช้แอ็กเคานต์รองกดติดตามทันที หลังจากนั้นก็กดเข้าไปในหน้าโฮมเพจเว่ยป้อของไอดอล

เขายังไม่เคยโพสต์อะไรในเว่ยป้อเลย

แฟนคลับติดตามเขาอยู่หลักพัน ส่วนเขากดติดตามอยู่แค่สองรายการ
สวัสดีชิงกตเข้าไปดูรายการติดตามของเขาอย่างสงสัยใคร่รู้
อันแรกเป็นแอ็กเคานต์ 'จิงเทียนอินเทอร์เน็ตเทนเมนต์'
อันที่สอง...

บ้าเอ๊ย

'เก็บดวงดาวบนท้องฟ้ามาให้คุณ'

นี่มันฉันไม่ใช่เหรอ

ครบถ้วน

娱乐圈是我的〔重生〕 2
Yu Le Quan Shi Wo De (Chong Sheng) 2

วงการบันเทิงเป็นของฉัน ส่วนรักนั้นเป็นของเธอ 2
ขุนดาหนาน เขียน
บุญยวีร์ มานะสุรการ แปล

จำนวน 360 หน้า
ราคา 439 บาท

Published originally under the title of 《娱乐圈是我的〔重生〕》
(Yu Le Quan Shi Wo De (Chong Sheng)) Volume 2
Author © 春刀寒 (Chun Dao Han)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai edition copyright © 2024 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Arranged through JS Agency Co., Ltd.
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 885-930-51-2109-3

ภาพประกอบ INK.DOT.KAY

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4888
www.jamsai.com
editor@jamsai.com

“พี่คะ ลูๆ นะคะ!”

เขาพยักหน้า ชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะถามอีกว่า “เธอจะดูไหม”
สวัสดีซิงพยักหน้ารับว่า “แน่นอนค่ะ! ฉันตั้งตารอคอยการแสดงบนเวทีของพี่ค่ะ!
ฉันจะช่วยสนับสนุนพี่อยู่ข้างล่างเวทีนะคะ!”

บนใบหน้าเธอมีอายไลเนอร์ที่เมื่อที่เฟลอเอามือไปโดนโดยไม่ตั้งใจ
เวลาที่เธอยิ้มจึงดูทั้งซื่อป้อและน่ารัก

เจินเฟิงก้มมองเธอ สักพักก็ยกมือขึ้นมาแล้วใช้นิ้วหัวแม่มือปาดผ่านแก้มของเธอ
สวัสดีซิงยืนตัวแข็งที่อยู่อยุตรงนั้นทันที จากนั้นก็ได้ยินเขาพูดว่า “ได้ ฉันจะลุ้น”

เพื่อให้ไอดอลสุดท้ายที่รักก้าวไปสู่จุดสูงสุด

สวัสดีซิงจึงได้แต่ต้องแปลงร่างเป็นพนักงานแสนขยัน

ทุ่มเทให้กับการทำงานและทำให้วงการบันเทิงมาอยู่ในกำมือ

ทั้งยังคิดการใหญ่สร้างรายการวาไรตี้ ‘ไอดอลรุ่นใหม่’ ขึ้นมา

เพื่อค้นหาเด็กฝึกที่โดดเด่นที่สุดเพียงเก้าคนมาเดบิวต์เป็นวงบอยแบนด์

ขณะที่เจินเฟิงถูกส่งตัวไปฝึกที่ต่างประเทศถึงสองปี

ถึงแม้การจากลาจะมีน้ำตาและความเศร้าใจ

แต่ก็เป็นแค่เรื่องชั่วคราวเท่านั้น เธอจะร้องไห้ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้าย

หลังจากนั้นจะรอเจินเฟิงกลับมาในสภาพที่ดีที่สุด

เธอจะทำให้เขาได้แสดงความสามารถให้ทุกคนเห็นเป็นที่ประจักษ์

จะทำให้เขากลับมารักเธออีกครั้ง

และจะมอบทะเลสีส้มกับอาณาจักรแพนด้าที่ทรงพลังให้เขาด้วยตนเอง!

